

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

**«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται
ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»**

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

**«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;...
Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»**

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτεχιώσεως, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτεχιωθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν ἀφυπνισιν αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν· «ἵνα καὶ ἐκποδῶν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιῶ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Ἔρως καὶ Θάνατος*

*«Ἡ ἐπίσκεψη
τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στὸν πάπα Ρώμης»:
«ἐμφατικὴ κατηλεῖα καὶ διαστροφή
τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος».
«Ἀρχιεπίσκοπος καὶ πάπας»:
«οἱ θλιβεροὶ δεσμῶτες
τῶν ἐξουσιαστικῶν σκοπιμοτήτων
ἢ τῶν ναρκισσιστικῶν ἐκζητήσεων,
τῆς διεθνοῦς δημοσιότητος»*

*κ. Χρήστου Γιανναρά
Ὀμοτίμου Καθηγητοῦ
τοῦ Παντείου Πανεπιστημίου*

ἌΕΝ εἶναι ἡ σωστὴ μέρα οὔτε ὁ σωστός τόπος γιὰ νὰ κριθεῖ ἡ ἐπίσκεψη τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στὸν πάπα Ρώμης, παραμονὲς τῆς Γιορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Νὰ μὴν λείπει, ὡστόσο, κάποιος ἴχνος λόγου, **λόγου ὀδύνης, γιὰ μιὰ τόσο ἐμφατικὴ κατηλεῖα καὶ διαστροφή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος.** Σὲ παραμονὲς πανηγύρεως ποὺ ἴσως ἀκόμα ἀπηχεῖ ψηλάφηση ζωτικῆς ἐλπίδας τῶν ἐλαχίστων.

Ὅσοι ἐπιμένουν στὸ ἄθλημα ἐμπειρικῶν ἀνιχνεύσεων αὐτῆς τῆς ἐλπίδας, νὰ ξέρουν: ἡ συγκεκριμένη συνεύρεση ἀρχιεπισκόπου καὶ πάπα δὲν ἔχει τίποτα νὰ κάνει μὲ τὴ δική τους ἀναζήτηση. Οἱ ἀμοιβαῖες προσφωνήσεις, τὸ κοινὸ κείμενο, οἱ ἀσπασμοί, τὰ δῶρα, εἶναι **συμπτώματα ἄσχετα καὶ ἀσύμβατα μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἄθλημα, μηχανεύματα ἐξουσιαστικῶν σκοπιμοτήτων, φτηνὲς ἀπομιμήσεις στρατηγημάτων τῆς πολιτικῆς.** Κάθε ἔμπειρος τῆς μεταφυσικῆς ἀναζήτησης, ἔντιμος συναθλητῆς στὴν κοινωνία τῆς ἐμπειρίας ποὺ συνιστᾷ τὴν Ἐκκλησία, **θα ντρεπόταν νὰ παίξει στὸ διεθνὲς προσκήνιο τόσο εὐτελισμένους ρόλους.**

Δύσκολο καὶ πολὺ ὀδυνηρὸ νὰ βλέπει ἓνα παιδὶ τὸν πατέρα του ἀνυποψίαστο ἢ ἀνάξιο γιὰ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐθύνη τῆς πατρότη-

τας. Λυπόμαστε έναν τέτοιο πατέρα, δεν τον πολεμάμε. Ἀνάλογα ἀκριβῶς θλιβόμαστε γιὰ τὰ λόγια καὶ τὰ καμώματα λειτουργῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος ἀνυποψίαστων γιὰ τὸ λειτούργημά τους. Ἀνάγκη μόνο νὰ ὀρίσουμε τὴ διαστροφή ἢ τὴν καπηλεία, νὰ τὴν ξεχωρίσουμε ἀπὸ τὰ ζητούμενα τῶν ζωτικῶν προσδοκιῶν μας.

* * *

ΙΔΙΑ ἀνάγκη καὶ μὲ τὴ Γιορτὴ: Νὰ ξεχωρίσουμε, σὰν στοιχειωδῶς ἐντιμοὶ ἄνθρωποι, τί ἀκριβῶς «γιορτάζουμε» τὰ Χριστοῦγεννα. Τὴν ἡδονὴ τῆς ἀργίας, τῆς ἀνάπαυλας ἀπὸ τὸ μεροδούλι; Τὰ ξεχωριστὰ ἐδέσματα, τὰ πατροπαράδοτα, καὶ τὸ ποτό; Τὴν ἐπιδερμικὴ εὐεξία ποὺ χαρίζουν τὰ δῶρα; Τὴν τεχνητὴ (καὶ παιδαριωδῶς ἀνακυκλούμενη) «ἀτμόσφαιρα» μὲ τὸν διάκοσμο τῶν δρόμων καὶ τῶν μαγαζιῶν, τὰ τυποποιημένα τραγούδια τῆς δῆθεν γιορτινῆς χαρᾶς; Τουλάχιστον, ἔστω καὶ μὲ τὸ μυαλό μας μόνο, νὰ τὰ ξεχωρίσουμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὴν πραγματικὴ αἰτία ποὺ μπορεῖ νὰ γεννήσει μέσα στὸν ἄνθρωπο τὴν ἔκρηξη τῆς χαρᾶς. Τὴν αἰτία ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ θέλει νὰ γιορτάσει, νὰ τραγουδήσει, νὰ χορέψει, νὰ παίξει σὰν μικρὸ παιδί, νὰ πεῖ τὴ χαρὰ του μὲ ὅλες τὶς δυνατότητες ἔκφρασης ποὺ διαθέτει.

Ὅχι νὰ κάνει κέφι, ἀλλὰ νὰ δηλώσει χαρὰ, ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς χαρᾶς ποὺ ἀλλάζει τὴ ζωὴ σὲ Γιορτὴ. Καὶ αὐτὴ ἡ χαρὰ, στὴν ἐκκλησιαστικὴ Γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων, γεννιέται μόνο μὲ τὴν ψηλάφηση ἐμπειρικῆς ἐλπίδας νὰ εἶναι ὁ θάνατος κατώφλι ἐρωτικῆς συνάντησης ἐλεύθερης ἀπὸ χρόνο, χῶρο καὶ φθορά. Μὲ ἐραστὴ «μανικώτατον», ὑπαρκτικὰ ἐλεύθερον νὰ νηπιάζει στὴ φάτνη, ἐνῶ ταυτόχρονα παραμένει ἡ ἀσύλληπτη Αἰτιώδης Ἀρχὴ τῆς ὕπαρξης καὶ τῶν ὑπαρκτῶν. Πέρα ἀπὸ προκαθορισμοὺς φύσης καὶ ἀναγκαιότητας «τὸν περὶ ἡμᾶς αὐτοῦ παρίστησιν ἔρωτα».

* * *

ΠΟΙΟ εὐ-αγγέλιο Γιορτῆς εὐαγγελίστηκαν ἀπὸ τὴ Ρώμη οἱ **θλιβεροὶ δεσμῶτες τῶν ἐξουσιαστικῶν σκοπιμοτήτων ἢ τῶν ναρκισιστικῶν ἐκζητήσεων τῆς διεθνοῦς δημοσιότητας**; Μά, ἀκριβῶς ὅ,τι εὐαγγελίζεται αὐτὲς τὶς μέρες σὰν Γιορτὴ Χριστοῦγέννων καὶ ἡ ἐμπορεύσιμη προτεραιότητα τῶν ἐνστίκτων ἀτομοκεντρικῆς αὐτασφάλισης: Οἱ ἔμποροι κολακεύουν τὴν καταναλωτικὴ ἀδηφαγία, τὴν αὐταρέσκεια, τὴν ἡδονοθηρεία τοῦ βιολογικοῦ ἀτόμου.

Ἀρχιεπίσκοπος καὶ πάπας **πόνταραν ἀντίστοιχα στὴν ἐγκεντρικὴ θωράκιση** ποὺ ὑπόσχονται ἡ «προάσπιση τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων», οἱ «ἀξίες τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ» –τὶς ὅποιες ἔσπευσαν καὶ νὰ μεταφράσουν (ρεαλιστικότερα) σὲ «θεμέλια τῆς εὐημερίας τῶν κοινωνιῶν μας». Μίλησαν γιὰ τὰ προβλήματα (ἄκρως ἐνοχλητικὰ τῆς εὐημερίας μας) «ἐκ τῆς μετακινήσεως χιλιάδων προσφύγων καὶ μεταναστῶν ποικίλης προελεύσεως», γιὰ τοὺς «κινδύνους ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ» (κινδύνους ὑπονόμευσης τῶν κοσμικῶν πλεονεκτημάτων ἐξουσίας τῶν δύο συνομιλητῶν).

Παιδαριώδεις κοινοτοπίες χλιοφθαρμένες στὰ χεῖλη πολιτικάντηδων καὶ «ἐπικοινωνιολόγων». Καὶ ἐπαναλήφθηκαν ἀπὸ τοὺς αὐτοσυστηνόμενους ὡς «χριστιανοὺς ἡγέτες» ποὺ ἔσπευσαν μάλιστα νὰ διευκρινήσουν ὅτι ἡ ἡγεσία τους εἶναι σαφῶς «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»: εἶναι «θρησκευτικοὶ ἡγέτες», διαχειρίζονται τὴν ἐνστικτώδη ἀνάγκη τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου γιὰ θρησκεία –δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονός, τὸ κοινὸν ἄθλημα ἐλευθερίας ἀπὸ τὴ δουλεία στὶς ἀναγκαιότητες τῶν ὄρων τῆς φύσης. Γι' αὐτὸ καὶ κάλεσαν ἀπὸ τὴ Ρώμη τοὺς ὁμοτέχνους τους, «τὸ σύνολο τῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν», σὲ τί ἀκριβῶς; Μὰ στὸ ἐπιτασσόμενο ἀπὸ τὴ Νέα Τάξη καλαμπούρι τοῦ «**Διαθρησκειακοῦ Διαλόγου**»: «νὰ ἐργασθῶσι διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς κοινωνίας εἰρήνης καὶ ἀδελφότητος μεταξὺ προσώπων καὶ λαῶν»!

* * *

ΝΤΡΟΠΗ καὶ **ὀδύνη**. Ἡ συνάντηση τῆς Ρώμης πραγματικὰ ἀμαυρῶνει τὴ χαρὰ τῆς Γιορτῆς. Νὰ περιμένεις μαρτυρία γιὰ τὸν θάνατο ποὺ «πατεῖται θανάτῳ», γιὰ τὴν Ἐνανθρώπιση (τὰ Χριστοῦγεννα) ποὺ ἀγγέλλει θρίαμβο ὑπαρκτικῆς ἐλευθερίας. Καὶ νὰ ἀκοῦς ἀπὸ τοὺς φερόμενους ὡς ἐπισκόπους καὶ ἡγουμένους σώματος εὐχαριστιακοῦ τοπικῆς ὁ καθένας Ἐκκλησίας (Ρώμης καὶ Ἀθηνῶν) **μωρολογίες ποὺ ὑποβιβάζουν μιὰ πανανθρώπινη ἐλπίδα σὲ ἐφαλτήριο εὐτελισμένων φιλοδοξιῶν.** Τουλάχιστον ὁ Ρώμης ἔχει πίσω του αἰῶνες ἐθισμῶν σὲ «ἀέρα» κοσμικῆς ἡγεμονίας, ἀντανακλαστικῶν φεουδαρχικῆς ἐπιβλητικότητος, μὲ ὅλα τὰ λιλιὰ καὶ τὰ ξόμπλια ποὺ συνοδεύουν τὴν ὑπερاناπλήρωση κάθε (καὶ τοῦ μεσαιωνικοῦ) ἐπαρχιωτισμοῦ. Τί τοῦ πρόσφερε ὁ ἔστω καὶ εὐκαιριακὸς συναγελασμὸς μὲ τὴν ἐπαρχιωτὶλα τῆς ἐξ Ἀθηνῶν καταγέλαστης ἐξουσιολαγνείας;

Τουλάχιστον τὰ βατικάνεια ἐπιτελεία δὲν γνωρίζουν ποιό γόητρο διαθέτει στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία ὁ ἄρχων τοῦ θιάσου Γιοσάκη-Βαβύλη-Κουλουσούσα;

* * *

ΟΔΥΝΗ ἀνυπόφορη ἕνας πατέρας ἀνυποψίαστος ἢ ἀνάξιος γιὰ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐθύνη τῆς πατρότητας, ἕνας ἐπίσκοπος σώματος ἐκκλησιαστικοῦ **μεταλλαγμένος σὲ θρησκευτικὸ ἡγέτη, σὲ ζήτουλα κοσμικῆς προβολῆς καὶ δημοσιότητας.**

“Ὅσοι ἐπιμένουν στὸ ἄθλημα ἐμπειρικῶν ἀνιχνεύσεων ζωτικῆς ἐλπίδας, ὅσοι διψᾶνε γιορτὴ καὶ ὄχι καραγκιοζιλίκια, νὰ ὀπλιστοῦν μὲ ἀσυμβίβαστο πείσμα: Σὲ κάθε βῆμα τους παραμονεύει ἡ ἀπάτη, ἡ ἀλλοτρίωση τοῦ πραγματικοῦ σὲ φαντασιῶδες ἰδεολόγημα, ψυχολόγημα.

Στοχοθετημένο πείσμα. Κάνει νὰ «λάμπει μέσα μας κείνο ποὺ ἀγνοοῦμε», νὰ ἀνατέλλει τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως. Καὶ τότε ὅλα εἶναι δυνατά: ἡ παρθένος τίκτει, οὐσιοῦται ὁ ὑπερούσιος, ἡ γῆ τὸ σπῆλαιο στὸν ἀπρόσιτο προσάγει. Ἄγγελοι συμπάλλουν μὲ ποιμένες, μάγοι ἔχουν συνοδοιπόρο ἕνα ἀστέρι.

“Ὅλα ἔχουν νόημα, ἂν ἡ γνώση εἶναι ἐρωτικὴ ἐμπειρία.

(*) Ἐφημερ. «**Ἡ Καθημερινή**», Κυριακὴ, 24.12.2006, σελ. 23. Ἐπιμέλ. ἡμετ.